

může býti napadán zmateční stížností (podle čís. 11 § 281 tr. ř.), a spisy byly i v tomto směru zrušovacím soudu neprávem předloženy. Bylo proto k vyřízení opravných prostředků postoupiti spisy vrchnímu soudu, na němž bude, by, neshledá-li v posléze řečeném směru opravný prostředek odvolání, zkoumal, nejde-li tu aspoň o dozorčí stížnost podle § 15 tr. ř.

Čís. 3884.

Podle § 23 zák. čís. 124/24 sb. z. a n. jest obeslati k hlavnímu přelíčení vydavatele a vlastníka periodického tiskopisu (vlastníka tiskárny), jimž přísluší tytéž opravné prostředky jako obžalovanému.

I v případě zprošťujícího rozsudku jest těmto osobám, nebyly-li k hlavnímu přelíčení v první stolici proti předpisu § 23 tisk. nov. obeslány, doručiti podle § 285 tr. ř. zmateční stížnost obžalobcovu, by se mohly proti případnému zrušení, pokud se týče možného vynesení rozsudku odsuzujícího soudem zrušovacím brániti aspoň odvodem.

(Rozh. ze dne 27. května 1930, Zm II 337/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vrátil spisy krajskému soudu v Olomouci s příkazem, by ve smyslu výnosu ministerstva spravedlnosti ze dne 9. února 1926, čís. 5624/26 dal vydavateli a vlastníku časopisu »Obzor«, v němž vyšla pozastavená zpráva, doručiti vyhotovení zmateční stížnosti soukromé obžalobkyně, jež si bude vyžádati na jejím zástupci, k případnému podání odvodu.

Výnos ministerstva spravedlnosti ze dne 9. února 1926, čís. 5624/1926 zní:

»Generální prokuratura v Brně upozornila ministerstvo spravedlnosti, že soudy nedbají výslovného předpisu § 23 zákona čís. 124/24 sb. z. a n., a opomíjejí obeslati k hlavnímu přelíčení vydavatele a vlastníka periodického tiskopisu (vlastníka tiskárny § 24). Tento postup působí zbytečné průtahy v řízení před soudem zrušovacím. Soud jest nucen vraceti spisy první stolici s nařízením, by rozsudek odsuzující, vydaný bez obeslání vydavatele a vlastníka periodického tiskopisu k hlavnímu přelíčení, doručil dodatečně těmto osobám, jimž přísluší tytéž opravné prostředky jako obžalovanému (§ 23).

Soudy však tímto vadným postupem ohrožují platnost i materiálně odůvodněných rozsudků, ježto osoby shora uvedené mohou, nebyly-li obeslány k hlavnímu přelíčení, rozsudek vydaný v jejich nepřítomnosti zvrátiti uplatňováním zmatku § 281 čís. 3 tr. ř. — § 427 tr. ř. (§ 286, odst. 1, 2, § 384 čís. 5 a 6 zák. čl. XXXIII/1896 a § 1 zák. čís. 8/1924 sb. z. a n.). Vždyť podle zákona mají tyto osoby oproti rozsudku co do opravných prostředků totéž postavení jako obžalovaný (§§ 14, 15, 17, 21, 23 zákona).

I v případě zprošťujícího rozsudku bude nutno zmíněným osobám, nebyly-li k hlavnímu přelíčení v I. stolici proti předpisu § 23 obeslány, doručiti podle § 285 tr. ř. (»odpůrci«) případnou zmateční stížnost

žalobcovu, aby mohly proti případnému zrušení, resp. možnému vynešení rozsudku odsuzujícího soudem zrušovacím aspoň pořadem odvodu se brániti. Ministerstvo spravedlnosti upozorňuje soudy na vadný postup a žádá, aby ustanovením § 23 zákona se přesně řídily.«

Čís. 3885.

Přečin volebního donucování podle § 5 zákona ze dne 26. ledna 1907, čís. 18 ř. zák. vzkazem voliči, že nesmí do lesa, nebude-li voliti určitou politickou stranu.

S odsouzením pro přečin § 5 zák. čís. 18/1907 ř. zák., jde-li o volby do obecního zastupitelstva, nenastává ztráta práva volebního ani, kdyby bylo vysloveno, že čin byl spáchán z pohnutek nízkých a nečestných.

(Rozh. ze dne 28. května 1930, Zm I 33/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 15. října 1929, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými: Jiří V. přečinem volebního donucování podle § 5 zákona ze dne 26. ledna 1907, čís. 18 ř. zák., František H. spoluvinou na onom přečinu podle § 5 tr. zák. a § 5 cit. zák., vyhověl však odvolání obžalovaných z výroku o ztrátě práva volebního a napadený rozsudkový výrok zrušil, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmatek podle čís. 9 a) § 281 tr. ř. snaží se stížnost doličiti námitkou, že § 5 zákona čís. 18 ř. zák. z roku 1907 žádá působení na voliče v určitém směru, jež prý domněle doznáný výrok obžalovaného »nebude-li volit, nesmíte do lesa« neobsahoval. Leč zmateční stížnost nedbá rozsudkového zjištění, podle něhož výrok obžalovaného zněl tak, jak ho svědek L. potvrdil, totiž: »Pan P. Vám posílá tenhle lístek, o když nebudete voliti stranu lidovou, nesmíte do lesa«. Uvažuje-li nalézací soud v rozsudku jen jaksi nadbytkem, že by podle jeho názoru i vzkaz obžalovaným doznáný zakládal volební donucování ve smyslu § 5 cit. zákona, neodchyluje se tím od onoho základního zjištění, z něhož by stížnost v první řadě měla vycházeti, což však nečiní. Nad to nedrží se stížnost ani při onom svém dovozování úplně zjištěného stavu věci. Tvrdí, že doznáným výrokem by se působilo na voliče jen všeobecně, nikdy však určitým směrem, ačkoli nalézací soud i pro případ, že vzkaz zněl tak, jak obžalovaný doznává, dochází k přesvědčení, že obžalovanému šlo o to, by voliči vykonali volební právo v určitém smyslu, to jest ve prospěch strany lidové.

Obžalovaní dovolávají se zmatku podle čís. 11 § 281 tr. ř. z té příčiny, že byla vyslovena ztráta práva volebního. Zrušovací soud vyložil však již v plenárním rozhodnutí sb. n. s. čís. 1731, že do takového vý-